

Els primers cabals pel Casal

per

SANTIAGO VIVANCOS

JA tenim els primers cabals pel Casal!
Els hem rebut amb un sentiment especial, barreja d'emoció, de joia i de respecte. Són els primers...!

Els primers grans de sorra de l'enorme munt que tots hem d'apilar per a posar-hi al capdamunt de tot la bandera del Sindicat. Entre tots el fem; però calia començar pels primers. Ells tenen com un regust de fonament, de primera pedra... Ells han trencat el glaç de la subscripció amb números i han iniciat el foc granejat de les aportacions metàl·liques. És una espurna de l'amorós caliu del Sindicat; de l'entusiasme pel Casal, que ens abrandarà a tots i farà créixer la pila; pila que serà primer d'or i després de pedres, i que com més alta serà més alta posarem també la bandera.

Vingueren un vespre, a l'oficina del Sindicat. Un company entusiasta de l'obra, convençut de que el moviment es demostra caminant, tot començant-ne a parlar als amics ja es subscriu per deu títols i immediatament els fa efectius estenent un taló de compte corrent pel valor de l'aportació. El document és damunt la taula del cap d'oficines i tots els presents (concurrents habituals o accidentals a aquella hora del Sindicat), el mirem amb respecte.

Quatre mil pessetes! I són les primeres... Ja en vénen d'altres i d'altres en vindran! N'hi hauran prous i fins de sobrereres, però, quina emoció, quina impressió no ens produeixen aquestes, que són el començament d'un camí, la primera pàgina d'un llibre que ens disposem a llegir amb fruïció i hem obert amb anhel. Recordeu la impressió dels primers cèntims de la vostra guardiola d'infants?

El document és damunt la taula i el mirem. Ningú gosa a badar boca ni tocar-lo, però tots l'esguardem amb una mirada plena d'interès i

d'agraïment. Ja hi ha cabals pel Casal. Sembla que no pugui ésser i és. Les lletres ho diuen ben clarament, la signatura és la del company subscriptor. Lletra clara i signatura àgil, però bella, denotant un pols ferm; una voluntat conscient de fer el que fa, de complir un deure i complir-lo amb gust, sense cap vaguetat, cap dubte, cap tremolor. Només tremolà la mà del qui va recollir-lo i tremolà també el cor de tots els presents; per això li dedicaren espontàniament i amb unanimitat no cercada, el màxim homenatge de respecte: "Un minut de silenci". L'homenatge era complert, puix que estàvem dempeus i amb la testa descoberta, i en aquell minut de silenci imposat per l'emoció i pel nuar-se a la gola les paraules, tots els cors bategaren a l'uníson i els pensaments es remuntaren al Casal i més enlaire encara que al Casal, perquè es posaren damunt d'ell: A la bandera, al Sindicat!

Després reaccionarem i en començarem a parlar: La caixa del Sindicat ja té cabals pel Casal. Ja n'hi ha una grossa pila que va creixent cada dia. Ja no podem recular i hem de fer el Casal; per això hem d'homenatjar-ne aquesta primera pedra, i l'homenatgem sense festes ni músiques, però amb tot l'afecte del nostre cor i amb una alegria gairebé infantívola, que ens fa cridar a tot pulmó, de cara al sol i el pit al vent perquè ens sentin tots els companys de totes les contrades:

Tenim els primers cabals pel Casal...!

I per un estrany fenomen acústic, ens sembla que aquesta veu en topar amb les nostres muntanyes i travessar els poblets, les ciutats i les viles, ha desviat la seva reflexió sonora i s'ha descompost en una munió de veus que arriben a les nostres oïdes dient:

Tindrem Casal!!